Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 89.226 van 9 augustus 2000

A. 94.277/VI-15.632

In zake : **de naamloze vennootschap ROSE en vennoten,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Stijn VERBEKE, advocaat,
Marcel Thirylaan 200
1200 Brussel,

tegen :

de gemeente Elsene,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe COENRAETS, advocaat,
Bolwerksquare 1a
1050 Brussel.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIe VAKANTIEKAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,

Gezien de vordering die de naamloze vennootschap Rose en vennoten op 4 augustus 2000 heeft ingesteld om onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te verkrijgen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 19 juli 2000 waarbij het college van burgemeester en schepenen van Elsene de sluiting beveelt van het pand dat de verzoekende partij in de Herfststraat nr. 30 te 1050 Brussel gebruikt;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij deze worden opgeroepen om te verschijnen op 8 augustus 2000 om 11 uur;

Gehoord het verslag van Mevr. DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. VERBEKE, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. COENRAETS en Mr. GENERET, advocaten, die voor de verwerende partij verschijnen;

Gehoord het eensluidend advies van de heer QUINTIN, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij, die werkzaam is in de bouwsector, meer bepaald in de afwerking van gebouwen, eigenaar is van een bedrijfspand in de Herfststraat nr. 30 te Elsene; dat de verzoekende partij stelt dat ze, sinds ze dat gebouw op 18 mei 1997 heeft aangekocht, daar in het bijzonder tapijten, kamerbreed tapijt, parket en lijm heeft opgeslagen; dat de gemeentelijke dienst Milieuvergunningen het pand van de verzoekende partij op 11 januari 2000 heeft bezocht en daarvoor als reden heeft opgegeven dat "de bvba EBEDECO, die geen timmermanswerkplaats (houtbewerkerij) meer is, haar aanvraag om een milieuvergunning had geannuleerd"; dat de verzoekende partij naar aanleiding van dat bezoek is verzocht een milieuvergunning aan te vragen voor het gebruik van een opslagplaats met houtartikelen, ontvlambare vloeistoffen, vernis en verf, lijm en substanties, producten en benodigdheden die niet onder andere rubrieken vallen; dat de verwerende partij op 31 mei 2000 een rappelbrief heeft gestuurd en de verzoekende partij daarna, op 16 juni 2000, een aanvraag om een milieuvergunning voor een inrichting van klasse 2 heeft ingediend; dat de verwerende partij op 6 juli 2000 het volgende heeft geschreven aan de verzoekende partij:

" (...)

Op 16 juni 2000 hebt u een aanvraag om een milieuvergunning ingediend voor het gebruik, op het bovengenoemde adres, van een opslagplaats voor artikelen in gezaagd of gedecoupeerd hout en voor het gebruik van een opslagplaats voor ontvlambare vloeistoffen die ontvlammen bij 21°C of minder.

Volgens de gebruikelijke procedure is uw dossier om advies overgezonden aan de stedenbouwkundige dienst.

Uit uw dossier blijkt dat geen aanvraag tot verandering van bestemming is ingediend toen u met het opslaan van hout en ontvlambare vloeistoffen begonnen bent.

Bijgevolg verzoeken wij u dat u zich zo snel mogelijk bij de genoemde dienst aanmeldt (...)";

dat de verzoekende partij uiteenzet dat ze pas kennis heeft genomen van die brief na haar jaarlijkse sluitingstijd, namelijk eind juli; dat het college van burgemeester en schepenen van de verwerende partij bij een besluit van 19 juli 2000 besloten heeft om het pand meteen te sluiten krachtens artikel 95 van de ordonnantie van 5 juni 1997 betreffende de milieuvergunningen totdat de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning waren afgegeven; dat dit besluit, dat de bestreden handeling vormt, op 31 juli 2000 ter kennis is gebracht van de verzoekende partij;

Overwegende dat de verzoekende partij als reden voor de uiterst dringende noodzakelijkheid opgeeft dat de bestreden handeling onmiddellijk van toepassing is, zodat ze haar pand niet meer kan gebruiken; dat ze aanvoert dat haar economische activiteit daardoor stilligt;

Overwegende dat de opmerking die de verwerende partij op de terechtzitting heeft gemaakt, namelijk dat het verzoekschrift eerst vijf dagen na de kennisgeving van de bestreden handeling is ingediend, niets afdoet aan de uiterst dringende noodzakelijkheid verbonden aan de vordering;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent aan schending van artikel 95 van de ordonnantie van 5 juni 1997 van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de milieuvergunningen, aan ontstentenis van relevante, afdoende en wettelijk aanvaardbare redenen, alsook aan machtsoverschrijding; dat ze aanvoert dat artikel 95 van de ordonnantie van 5 juni 1997 niet als rechtsgrond kan dienen voor de bestreden beslissing en dat deze bovendien niet uitdrukkelijk gemotiveerd is, aangezien in die beslissing nergens wordt vermeld aan welk gevaar, welke hinder of welk nadeel ze geacht wordt een einde te maken; dat de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden handeling steunt op een reden die hoegenaamd niets met de doelstellingen van artikel 95 te maken heeft;

Overwegende dat de artikelen 119bis, 134 en 135, § 2, derde lid, van de nieuwe gemeentewet, die door de verwerende partij als rechtsgrond van de bestreden beslissing worden opgegeven, betrekking hebben op andere organen dan het college, op andere gevallen van bestuurlijk optreden dan het onderhavige geval of op gevallen waarvoor artikel 135, § 2, derde lid, niet geldt; dat artikel 96 van de ordonnantie van 5 juni 1997, dat de "overtredingen en strafbepalingen" bepaalt, zoals de overtreding in kwestie, namelijk de exploitatie van een inrichting van klasse 2 zonder milieuvergunning, niet als rechtsgrond kan dienen voor de bevoegdheid die het college in casu heeft uitgeoefend; dat artikel 95 van de

ordonnantie van 5 juni 1997, dat de belangrijkste rechtsgrond van de bestreden handeling vormt, is opgeheven bij artikel 43, 11°, van de ordonnantie van 25 maart 1999 betreffende de opsporing, de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven inzake leefmilieu, die bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 24 juni 1999 en tien dagen na bekendmaking in werking is getreden; dat niet kan worden ingestemd met de stelling van substitutie van de rechtsgrond, een stelling die de verwerende partij op de terechtzitting heeft uiteengezet en die gegrond is op de omstandigheid dat de ordonnantie van 25 maart 1999 slechts een coördinatie van de betrokken bepalingen is; dat bij de ordonnantie van 25 maart 1999 immers nieuwe toezichtsprocedures worden ingevoerd, de uitvoering van die procedures wordt toevertrouwd aan beambten en ambtenaren van wie de hoedanigheid in de ordonnantie wordt bepaald, alsook aan de burgemeester en iedere belanghebbende die van een belang doet blijken de mogelijkheid wordt geboden bij het milieucollege beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de gehele of gedeeltelijke stopzetting van een activiteit of de sluiting van één of meer inrichtingen wordt bevolen; dat daaruit volgt dat de bestreden handeling helemaal geen rechtsgrond heeft; dat het tweede middel ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partij haar nadeel baseert op enerzijds de onmiddellijke en volledige stopzetting van haar activiteiten, en anderzijds de kennelijke dwaling omtrent de feiten van de verwerende partij; dat ze in verband met het eerste aspect aanvoert dat de sluiting van haar bedrijfspand "tot onmiddellijk gevolg heeft dat ze geen grondstoffen of materieel voor haar onderneming meer zal kunnen laten leveren en de grondstoffen of benodigdheden die daar nog opgeslagen liggen, niet meer zal kunnen gebruiken, terwijl ze na de bouwvakvakantie absoluut uit die voorraad moet kunnen putten en die moet kunnen aanvullen"; dat ze voorts aanvoert dat "talrijke werkzaamheden in uitvoering nu niet meer door haar kunnen worden voortgezet, omdat ze zonder voorraad zit en het materiaal en materieel voor die werkzaamheden niet uit de bevoorradingsplaats kan halen"; dat ze opmerkt dat ze haar in uitvoering zijnde werkzaamheden voor de Europese Gemeenschap en voor de naamloze vennootschap Ondernemingen Louis DE WAELE niet kan voortzetten; dat ze onderstreept dat ze door de bestreden handeling haar verplichtingen niet kan nakomen "die ze is aangegaan in het kader van de overeenkomsten inzake logistieke ondersteuning met de naamloze vennootschap JADOUL en de naamloze vennootschap SEGINCO (onder meer de belofte om toegang tot haar opslagplaats te verlenen)"; dat ze besluit dat de bestreden handeling het haar onmogelijk maakt haar contractuele verbintenissen na te komen, waardoor ze aanzienlijke moratoire interesten dreigt te moeten betalen en haar bedrijf volledig stilligt; dat de verzoekende partij in verband met het tweede

aspect van oordeel is dat "de bestreden beslissing op een kennelijke materiële fout steunt : het feit dat het gebouw van de verzoekende partij volgens de verwerende partij pas begin januari 2000 als opslagplaats in gebruik is genomen, een omstandigheid die volgens haar betekent dat de verzoekende partij ook een stedenbouwkundige vergunning moet verkrijgen om de bestemming van het gebouw te mogen veranderen"; dat volgens haar "uit de dossiergegevens blijkt dat het gebouw in de Herfststraat altijd dienst heeft gedaan als opslagplaats, in het bijzonder sinds 18 mei 1987, de datum waarop de verzoekende partij dat gebouw heeft gekocht en in elk geval al van vóór de inwerkingtreding van de ordonnantie van 29 augustus 1991 van het Brussels Gewest houdende de planning en de stedenbouw, waarbij het begrip "verandering van bestemming van een gebouw waarvoor een stedenbouwkundige vergunning moet worden verkregen" is ingevoerd; dat de verzoekende partij van mening is dat "een beslissing die zoals in het onderhavige geval slechts op een zo duidelijke dwaling omtrent de feiten steunt, op zichzelf, wegens de onregelmatigheid die eraan kleeft, een gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel meebrengt, zodat gewag kan worden gemaakt van een irrationeel optreden van het bestuur";

Overwegende dat de activiteit in kwestie is aangevat zonder vergunning, terwijl die eraan moet voorafgaan; dat de partijen niet nauwkeurig of met zekerheid hebben kunnen vaststellen wanneer die activiteit is aangevat; dat de verzoekende partij stelt dat ze het gebouw sinds 1987 als opslagplaats voor tapijten, kamerbreed tapijt, parket en lijm gebruikt, maar dat de hoeveelheden in 1994 en 1999 gestegen zijn; dat in de stukken die ze voorlegt om haar stelling te staven, zoals het bestek van de openbare verkoop van het gebouw, het uittreksel uit de kadastrale legger of een aanvraag om rentesubsidie, echter alleen sprake is van een "bedrijfspand" of een "opslagplaats", maar niets wordt gezegd over de bestemming van dat gebouw of, met andere woorden, over het soort van goederen dat daar wordt opgeslagen; dat de verwerende partij betoogt dat in het pand vroeger een carwash was ondergebracht, wat de verzoekende partij ten stelligste betwist; dat ze zich baseert op een advies van 26 juni 2000 van de stedenbouwkundige dienst, alsook op bezwaarschriften die waren ingediend naar aanleiding van het openbaar onderzoek dat van 23 juni tot 7 juli 2000 heeft plaatsgevonden, om te betogen dat de bestemming van het gebouw sinds enkele maanden is gewijzigd; dat, als de stelling wordt gehuldigd dat de omstreden opslagplaats van januari 2000 dateert, de verzoekende partij de milieuvergunning had moeten aanvragen voordat ze de opslagplaats in gebruik nam, zoals in de ordonnantie van 5 juni 1997 wordt voorgeschreven; dat, als de stelling wordt gehuldigd dat de omstreden opslagplaats al van 1987 dateert, de verzoekende partij, eveneens vooraf, een

exploitatievergunning had moeten verkrijgen op basis van het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming (ARAB); dat de verzoekende partij onwettig heeft gehandeld, aangezien ze geen van de beide vergunningen heeft aangevraagd voordat ze de omstreden opslagplaats in gebruik heeft genomen; dat die onwettige handeling luidens artikel 96 van de ordonnantie van 5 juni 1997 zelfs strafrechtelijk vervolgd kan worden; dat aldus het laakbare gedrag van de verzoekende partij ten grondslag ligt aan het - niettemin ernstige - nadeel dat ze aanvoert; dat omtrent de band tussen het nadeel en de kennelijke beoordelingsfout die de verwerende partij zou hebben begaan, artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat afzonderlijk moet worden aangetoond dat de twee voorwaarden die in dat artikel zijn vervat - de voorwaarde inzake het bestaan van ernstige middelen en die inzake een moeilijk te herstellen ernstig nadeel - vervuld zijn; dat in casu geen aanleiding bestaat om van die regel af te wijken; dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is aangetoond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing onder aanvoering van de dringende noodzakelijkheid wordt afgewezen.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op 9 augustus tweeduizend door :

Mevr.	DAURMONT,	staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier, **De wnd. Voorzitter,**

M.-Cl. HONDERMARCQ. **O. DAURMONT.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**